

Haruki
Murakami

Kronika vtáčika na klůčik III.

Vtáčkar

Haruki Murakami

KRONIKA
VTÁČIKA
NA KLÚČIK

VTÁČKAR

Z japonského originálu preložila
DANA HASHIMOTO

slovar

Copyright © Haruki Murakami, 1994, 1995
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o. Bratislava, 2012
Translation © Dana Hashimoto, 2012

ISBN 978-80-556-0268-4

Táto kniha bola preložená vďaka láskavej podpore
Nadácie pre podporu šírenia japonskej kultúry.

The translation of this book was kindly supported
by The Japan Foundation.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Tretí diel

Vtáčkar

Október 1984 – december 1985

1

Z pohľadu Mei Kasaharovej

Milý Vtáčik na klúčik!

Už dlho sa Ti chystám napísať, až doteraz som si však nijako nedokázala spomenúť na Tvoje skutočné meno, preto sa k tomu dostávam až takto neskoro. Veď uznaj, keby som na obálku napísala iba vážený pán Vtáčik na klúčik, mestská časť XZ, Druhá ulica, Setagaja, adresáta môjho listu by nenašiel ani ten naj-svedomitejší poštár. Pamätám si, že si sa mi pri našom prvom stretnutí slušne predstavil, ale ako, to mi medzitým úplne vyfučalo z hlavy (pochopteľne, veď meno Tóru Okada zabudne človek raz-dva). Nedávno sa mi ale prihodila vec, vďaka ktorej sa mi zrazu z ničoho nič vybavilo, ako sa voláš. Ako keď mohutný závan vetra rozrazí zatvorené dvere. Mám to! Vtáčik na klúčik sa normálne volá Tóru Okada.

Na úvod by som Ti asi mala aspoň stručne vysvetliť, kde teraz som a čo tu robím, ale to by bolo dosť komplikované. Niežeby som sa nachádzala v nejakom ťažkom rozpoležení, to vôbec nie. Skôr naopak, moja situácia je jednoduchá a prostá. Ani cesta, ktorá ma sem priviedla, nebola nijako zvláštna. Zoberieš ceruzku a pravítko, pospájaš pár bodov jeden za druhým, a je to. Lahké, nie? Ibaže... Ibaže vieš, keď sa pokúšam sformulovať vety, ktorými by som Ti to logicky a pekne po poriadku vysvetlila, nijako sa mi nedarí nájsť vhodné slová. Akoby som mala

v hlave zasneženú pláň a pokúšala sa na nej nájsť bieleho zajaca. Rozumieš, vysvetliť niekomu niečo jednoduché za určitých okolností, vôbec nemusí byť ľahké. Veď si zoberme napríklad vetu ako: Slon má veľmi dlhý chobot. Niekedy to predsa nemusí byť pravda – podľa toho, kedy a kde tú vetu vyslovíme. Ale k tomuto objavu som dospela až teraz, keď som už musela zahodiť kopu papierov, odkedy som Ti začala písať. Ako keď Kolumbus objavil Ameriku!

Niežeby som sa tu chcela hrať na tajnostkárku, ale som teraz skrátka tam, kde som. Niečo ako Kde bolo, tam bolo... Tento list píšem v tesnej izbičke, v ktorej mám stôl, posteľ, poličku na knihy a skriňu. A to všetko je tiež malé, prosté a striedme, „najnutnejšie minimum“ v pravom zmysle slova. Na stole mám lampu, hrnček na čaj a slovník, ktorým si pomáhám pri písaní tohto listu. Priznám sa, otvaram ho len v nevyhnutných prípadoch. Pretože slovníky ako také neznášam. Nepáči sa mi, ako vyzerajú zvonka a nepáči sa mi ani čo sa v nich píše. Hľadanie v slovníkoch ma otravuje, nakoniec si pri tom vždy pomyslím: Hlúposti! Veď bez toho sa človek pokojne zaobíde. Nuž čo, slovníky asi nie sú pre takých, ako som ja. Zober si napríklad také heslo „transformácia = pretvorenie, premena systému z jedného stavu na iný“, a skús si predstaviť, načo by mi to len bolo?! Takže pohľad na slovník na mojom stole vzbudzuje vo mne asi podobné pocity, ako keby som zahliadla cudzie psisko, čo sa nám drzo nasúkalo do záhrady a práve tam na trávniku tlačí pokrútené hovienko. Bol by to však trapas, keby som pri písaní listu Tebe narazila na slovo, ktoré by som nevedela správne napísať, preto som sa rozhodla kúpiť si slovník.

Ďalej tu mám dvanásť kusov krásne ostrúhaných ceruziek. Sú úplne nové, práve som si ich priniesla z papiernictva. Niežeby si mi za to musel byť vďačný, ale kúpila som ich len preto, aby som Ti nimi napísala list. Také čerstvo ostrúhané ceruzky, to je fakt paráda! Okrem nich tu mám ešte popolník, cigarety a zápalky. Už nefajčím tak veľa ako predtým, ale občas si zapálím, aby som sa trochu odreagovala (ako práve teraz). A to je všetko,

čo mám na stole. Stôl stojí pod oknom, to mám teraz zatiahnuté závesom s pekným kvetinovým vzorom, ale z toho nemaj ťažkú hlavu. To nie ja som chcela záves s kvetinovým vzorom, visel prosto v tejto izbe od začiatku. Čiže okrem závesu s kvetinovým vzorom vyzerá moja izba úplne striedmo. Pôsobí skôr ako model humanisticky koncipovanej väzenskej cely pre ľahších previnilcov než ako dievčenská izba.

O tom, čo vidieť z môjho okna, sa mi ešte tiež nechce písať. Napíšem Ti to niekedy inokedy. Len pre poriadok, niežeby som Ťa chcela nejako natahovať. Zatiaľ Ti tu môžem opísať, čo mám v izbe. Zatiaľ, hej?

Hoci sa už dávno nestretávame, často rozmýšľam o flaku na Tvojej tvári. O tej modrej škvrne, čo sa Ti zrazu vyhodila na pravom líci. O tom, že si jedného dňa, úplne ako nejaký jazvec, potajomky vliezol do studne pri neobývanom dome Mijawakiovcov, a keď si z nej po nejakom čase vyšiel, mal si ju tam, však? Tá predstava mi teraz pripadá celkom neuveriteľná, a pritom sa mi to udialo takpovediac priamo pred očami. Keď som ten flak videla prvý raz, hneď mi napadlo, či to nie je nejaká zvláštna stigma. Že musí mať nejaký hlbší zmysel, ktorý nepoznám. Veď prečo by sa inak niekomu zjavil na tvári takýto flak?

Preto som Ťa naň vtedy naposledy skúsila pobožkať. Bola som veľmi zvedavá, aký je na dotyk, ako chutí a tak. To nie preto, že by som s obľubou vyhľadávala mužov a bozkávala ich takto na tvár. A o tom, čo som pritom pocítila a čo sa vtedy vlastne stalo, Ti chcem podrobne napísať tiež niekedy inokedy (len si nie som istá, či sa mi to podarí).

Počas posledného víkendu som si zašla do kaderníctva v meste, veľmi som sa už potrebovala dať ostrihať. No a tam som v jednom časopise našla článok o opustenom dome Mijawakiovcov. Pravdaže, to ma nesmierne prekvapilo. Časopisy vôbec nečítam, ale vtedy mi akurát tento náhodou prišiel pod ruku, a keď som ho len tak z nudy otvorila, písali tam práve o prázdnom dome Mijawakiovcov! Aj Teba by to asi prekvapilo, nie? Ten článok bol

celý čudný a o Tebe tam, pochopiteľne, žiadna zmienka nebola. Poviem Ti však pravdu, prvé, čo ma v tej chvíli napadlo, bolo, že to bude asi nejako súvisieť s Tebou. To podozrenie sa mi z ničoho nič vynorilo v mysli. Povedala som si, že teraz Ti už naozaj musím napísať, no a vtom zadul ten vietor, rozcapil dvere a mne sa zrazu vybavilo Tvoje pravé meno. Áno, áno, voláš sa Tóru Okada!

Múdrejšie, než Ti takto siahodlho vypisovať, by asi bolo, keby som ako predtým preliezla váš múr a zašla rovno za Tebou. Sadli by sme si oproti sebe za ten váš nešťastný stôl a dôkladne sa porozprávali. To by bolo vlastne najrýchlejšie. Momentálne mi v tom však, bohužiaľ, bránia určité okolnosti. Preto teraz zvieram medzi prstami ceruzku a snažím sa vypotiť tento list.

Vtáčik na kľúčik, veľa som o Tebe v poslednom čase rozmýšľala. Predstav si, dokonca sa mi o Tebe niekoľko ráz aj snívalo. I o studni. Nebolo to nič zvláštne. V tých snoch si vlastne ani nehral hlavnú úlohu, len si sa tam tak nejako mimochodom vyskytol. Takže tie sny ani nijaký hlbší zmysel nemali. Napriek tomu ma to strašne, naozaj veľmi zaujalo. No a nato bác! V časopise nájdem článok o opustenom dome rodiny Mijawakiovcov (hoci teraz už vlastne opustený nie je).

Možno sa mýlim, ale mám pocit, že pani Kumiko sa k Tebe ešte nevrátila, nie je to tak? A Ty, Vtáčik na kľúčik, sa tam asi práve púšťaš do niečoho vyšinutého, aby si ju získal späť. Mám také tušenie...

Dovidenia, Vtáčik na kľúčik! Napíšem Ti zas, ak na to budem mať opäť niekedy náladu.

Tajomstvo Vilky obesencov

ČO PÚTA POZORNOSŤ VO ŠTVRTI SETAGAJA. TAJOMSTVO VILKY OBESENCOV

Kto kúpil prekliatu parcelu po rodine s tragickým koncom?

Čo sa robí v istej časti luxusnej obytnej štvrte?

Týždenník ——— vydanie zo 7. XII.

Parcela na Druhej ulici vo štvrti Setagaja je v celom okolí známa ako miesto po Vilke obesencov. Jej rozloha je približne 330 štvorcových metrov, nachádza sa v tichom kúte vilovej zástavby v časti Jamanote, je obrátená na juh, čiže má aj dostatok slnka – pre rodinný dom ako by ideálne miesto. Ale informovaní, čo poznajú jej osud, sa v jednej veci svorne zhodnú. Tú parcelu by nechceli ani zadarmo. Svoj názor odôvodňujú tým, že všetci jej doterajší obyvatelia skončili svoj život nejakým tragickým spôsobom. A naozaj, z osôb, ktoré tento pozemok od roku 1926 vlastnili alebo na ňom bývali, spáchali podľa výsledkov našich pátraní samovraždu až siedmi a väčšina z nich sa buď obesila, alebo utopila. (Podrobnosti o jednotlivých samovrahoch vynechávame.)

Prekliatu parcelu kúpila schránková firma

Najnovšiu z radu tragických udalostí, ktoré sa jednoducho nedajú vysvetliť nešťastnou zhodou náhod, majú naši čitatelia ešte v čerstvej pamäti – spoločná smrť rodiny Kódžiróa Mijawakiho (na fotografii),

majiteľa známeho reťazca reštaurácií pre rodiny s deťmi „Rooftop grill“ s centrálou na triede Ginza. Mijawakimu prinieslo jeho podnikanie veľké straty, v dôsledku ktorých sa nesmierne zadlžil, takže pred dvoma rokmi musel celý reťazec predať. Vyhlásil bankrot, napriek tomu ho neustále prenasledovali veritelia z viacerých nebankových peňažných subjektov. Takže v januári tohto roku v istom penzióne v meste Takamacu najskôr remeňom uskrtil svoju spiacu mladšiu dcéru Sačie (14 rokov) a potom sa spolu s manželkou Nacuko obesili na povrazy, ktoré si priniesli so sebou. Ich staršia dcéra, v tom čase študentka vysokej školy, je v súčasnosti nezvestná. Keď Mijawaki v apríli roku 1972 túto nehnuteľnosť kupoval, o tragédiách predchádzajúcich majiteľov bol podľa všetkého informovaný, údajne ich však odbil mávnutím ruky a vyhlásil: „To sú len náhody.“ Po kúpe dal starý, dlho neobývaný dom zbúrať, pozemok nechal upraviť a pre istotu aj vysvätiť šintoistickému kňazovi. Potom tam postavil poschodový dom. Výpovede susedov z okolia sa zhodujú v tom, že deti vyrastali naozaj v šťastí a rodina pôsobila dokonale harmonicky. Jedenásť rokov nato sa však osud Mijawakiovcov akoby mávnutím čarovného prútika úplne zvrtol.

Mijawaki prišiel o tento pozemok a aj o dom pre hypotéku už v roku 1983, medzi jeho veriteľmi sa však rozpútal boj o poradie pri splácaní

úverov, a vlastníctvo zostalo nevyšporiadané. Spory vyriešil rozhodcovský súd až v lete minulého roka, takže odvtedy bolo konečne možné s nehnuteľnosťou manipulovať. Najskôr sa objekt dostal do vlastníctva miestnej stredne veľkej agentúry s nehnuteľnosťami, Agentúry X – budovy a pozemky, získala ho za podstatne nižšiu cenu, než bola trhová. Dom, v ktorom bývali Mijawakiovci, dala hneď zbúrať a pozemok nechala upraviť na predaj na novostavbu. Parcela patrila do najvyššej cenovej kategórie v Setagaji, záujemcov sa prihlásilo veľa, všetky rokovania však stroskotali na jej problematickej povesti, a to vždy tesne pred uzavretím zmluvy. Vedúci oddelenia predaja Agentúry X – budovy a pozemky pán M. sa k veci vyjadril týmito slovami:

„Nedobrá povest' daného objektu nám bola, samozrejme, známa. Išlo však o vynikajúcu lokalitu, preto sme to videli optimisticky, trochu znížime cenu a predá sa! Ale keď sme objekt dali na trh, vôbec nič sa nedialo. A úplne v najhoršom, v januári, do toho prišla tá tragédia rodiny pána Mijawakiho, nech im je zem ľahká! Priznám sa, tá parcela nám je trňom v päte!“

Pozemok sme napokon predali v marci tohto roka. „Informácie o novom majiteľovi ani o cene vám, bohužiaľ, nemôžem poskytnúť,“ povedal pán M., takže sa nám nepodarilo zistiť podrobnosti. Podľa iných zdrojov z realitnej branže však

Agentúra X – budovy a pozemky bola napokon nútená predáť dotýčnú parcelu za výrazne nižšiu cenu, než akú za ňu zaplatila sama. „Nový majiteľ bol, samozrejme, so všetkými okolnosťami riadne oboznámený! My svojich zákazníkov nepodvádzame, všetko mu bolo vopred riadne vysvetlené,“ vyhlásil pán M.

Takže nám teda zostáva zodpovedať otázku, kto je ten nový majiteľ, čo si vedome kúpil túto tragédiu a poznačenú parcelu. Naše pátrania v tej veci však napredujú len veľmi pomaly. Podľa záznamov v po-

zemkovej knihe sa majiteľom parcely stala firma Akasaka Research so sídlom vo štvrti Minato, ktorá údajne poskytuje marketingové a konzultačné služby a zadovážala si ju za účelom výstavby „firemných ubytovacích kapacít“. Ako sme však zistili pri návšteve na adrese na Druhej ulici v mestskej časti Akasaka, uvedenej v dokumentoch, ide o typickú schránkovú firmu. Sídlí v garsónke v malom činžiaku a na dverách má skromný štítok „Akasaka Research“. Na zvonenie nikto nereagoval.

Dokonalá ochrana a utajovanie

Bývalú „Mijawakiho vilu“ chráni dnes vysoký betónový múr, o dosť prevyšujúci ploty ostatných domov v okolí. Načierno natretá železná brána pôsobí už na pohľad masívne a je vyrobená tak, aby sa cez ňu nedalo nahliadnuť dovnútra (na fotografii). Na opornom stĺpe je nainštalovaná bezpečnostná kamera. Podľa svedectiev susedov sa automatická brána otvára v nepravidelných intervaloch niekoľkokrát za deň, a to výlučne pred prichádzajúcim alebo odchádzajúcim čiernym Mercedesom Benz typu 500SEL s nepriehľadnými dymovými sklami. Okrem neho do domu údajne nikoho iného vchádzať nevideli a ani z neho nikdy nepočuli nijaké zvuky.

Stavebné práce sa tam začali v máji, po celý čas však prebiehali za vysokým múrom, ani ľudia z naj-

bližšieho okolia teda nevedia, akú budovu tam postavili. Pracovalo sa mimoriadne rýchlo, pretože za dva a pol mesiaca bola stavba hotová. Zamestnanec blízkej jedálne s donáškovou službou, ktorý raz stavbárom priniesol obedy, sa vyjadril takto: „Budova samotná nebola zvlášť veľká. Ani svojím tvarom ma nijako neupútala, obyčajná betónová škatuľa v tvare kocky, nevyzerala ako bežný dom, v ktorom sa žije normálnym spôsobom. Akurát záhrada, tam práve vtedy vysádzali zamestnanci nejakého záhradníctva krásne, drahe stromčeky. Takže do nej sa investovalo asi veľa.“

Skúsili sme obtelefonovať všetky väčšie záhradníctva v priľahlých častiach Tokia a jedno z nich nám potvrdilo, že sa „podieľalo na tvorbe záhrady v bývalej Mijawakiho vile“.

O objednávateľovi prác však ani jeho majiteľ nič nevedel. Objednávku prijal prostredníctvom stavebnej firmy svojho známeho spolu s nákresom záhrady a so zoznamom požadovaných stromových druhov.

Podľa jeho slov tam počas záhradníckych úprav pracovali aj nejakí studniari a údajne kopali poriadne hlboko. „V kúte záhrady si postavili drevenú vežu a pomocou nej vyťahovali vykopanú zem na povrch. My sme hneď vedľa sadili strom kaki, takže som dobre videl, ako pracovali. Kopalo sa im ľahko, lebo len obnovovali pôvodnú studňu, ktorá bola zasypaná. Hovorili však, že voda v nej nebude, a to mi pripadalo zvláštne. Stará studňa vraj bola vyschnutá a oni ju mali len vyčistiť od nasypanej zeminy, takže voda tam určite nie je ani teraz. Bude v tom nejaký háčik, pripadalo mi to zvláštne.“

Firmu, ktorá pracovala na studni, sa nám, bohužiaľ, nepodarilo nájsť, o Mercedese Benz typu 500SEL z dotyčného domu sme však zistili, že patrí istej veľkej požižovni áut so sídlom vo štvrti Čioda a v júli ho dala do trojročného prenájmu istej firme so sídlom vo štvrti Minato. Meno firmy nám ako nezainteresovaným

odmietli prezradiť, podľa výsledkov nášho doterajšieho pátrania sme však presvedčení, že to bude práve Akasaka Research, o ktorej sa zmieňujeme vyššie. Mimočodom, nájomné za toto vozidlo môže vyjsť podľa našich odhadov približne na desať miliónov jenov. Požičovníka totiž dodáva s autom zvyčajne aj šoféra, ale či to je aj v tomto prípade tak, to sa nám nepodarilo zistiť.

Obyvatelia z okolia neboli veľmi ochotní podeliť sa o svoje informácie o prekliatej vile s naším reportérom. V danej štvrti sa susedské vzťahy jednak asi príliš neudržiavajú, ale okrem toho môže byť ich zdržanlivosť zavinená aj obavami, že by sa do niečoho zaplietli. Pani A. zo susedstva o vile povedala: „Áno, s bezpečnostnými opatreniami to možno prehánajú, ale nerobia nič, čo by sme im mohli zazlievať. Podľa mňa tu proti nim nikto nič nemá. Pre nás to je takto podstatne lepšie, než keď tu stál opustený dom s tou hroznou povestou.“

Otázky o identite majiteľa pozemku a o tom, na aké účely využíva budovu na ňom, zostávajú otvorené. A tajomstvo sa len naďalej prehlbuje.

Vtáčik na kľúčik v zime

V mojom živote sa medzitým, ako sa skončilo to čudesné leto a prišla zima, neprihodilo nič, čo by sa dalo pokladať za zmenu. Dni sa začínali i končili pokojne. V septembri často pršalo. V novembri bolo niekoľko dní tak teplo, až sa človek potil. Okrem rozdielov v počasí sa však jeden deň od druhého naozaj ničím nelíšil. Pravidelne som navštevoval mestskú plaváreň, takmer každý deň som si tam odplával svoju dlhú trať, chodil som na prechádzky, trikrát denne som si pripravil jedlo a snažil som sa sústrediť nervy výlučne na skutočné a praktické činnosti.

Napriek tomu na mňa občas príšerne doľahla samota. Voda, ktorú som prehltal, ba ešte i vzduch, čo som vdychoval, sa v takých chvíľach premieňali na dlhé ostré ihly a okraje stránok kníh, ktoré som bral do rúk, ma desili belostným sviatom, pripomínajúcim ostrie tenkej britvy. V tichu okolo štvrtej nadránom som rozoznával zvuky rozpínania a rastu koreňov mojej samoty.

Bolo však aj pár ľudí, ktorí ma nenechali na pokoji. Členovia Kumikinej rodiny. Neustále mi vypisovali. Kumiko vraj hovorí, že už nemôže dlhšie ostať v manželstve so mnou, a preto nech čím skôr podpíšem rozvod. Tým sa vraj problém definitívne

vyrieši. Prvé listy sa niesli v panovačnom, úradnom tóne. Keď som na ne nereagoval, postupne sa menili na vyhrážky, až napokon nadobudli naliehavo prosebný štýl. Všetky pritom žiadali o to isté.

Nakoniec mi zavolať Kumikin otec.

„Nevravím predsa, že s rozvodom v žiadnom prípade nesúhlasím,“ povedal som mu. „Chcem sa však predtým stretnúť s Kumiko osamote a porozprávať sa s ňou. Keď si všetko vysvetlíme, potom sa môžeme prípadne aj rozviesť. Ale kým sa toto nestane, žiadny rozvod nebude.“

Pozrel som sa z okna v kuchyni na temnú daždivú oblohu. Tento týždeň pršalo bez prestania štyri dni. Celý svet bol čierny, mokrý a zaparený.

Povedal som: „Keď sme sa s Kumiko brali, všetko sme si spolu vydiskutovali, my dvaja, sami. Aj o rozvode chcem rozhodnúť spolu s ňou.“

Môj rozhovor s jej otcom prebiehal bez vzájomných kompromisov, takže sme sa nikam nedostali. Čoby, niežeby sme sa nikam nedostali, to nie je celkom presné. Dostať sme sa dostali, ale vôbec nie tam, kde by sa črtalo nejaké riešenie.

Viacere otázky zostali nezodpovedané. Skutočne si Kumiko želá rozvod? A že by naozaj poprosila svojich rodičov, aby ma naň nahovorili? „Kumiko *vraví*, že sa s tebou už nechce stretnúť,“ povedal mi jej otec. To isté som počul aj od jej brata Noboru Wataju, keď som sa s ním naposledy stretol. Úplné klamstvo to asi nebude. Kumikini rodičia majú tendenciu interpretovať veci tak, ako im to vyhovuje. Pokiaľ však viem, z ničoho nič si predsa len nezvyknú vymýšľať. Sú to praktickí ľudia, aj v dobrom, aj v zlom. Ale ak sú slová jej otca pravdivé, znamená to, že oni ju niekde „schovávajú“?

Tomu som nemohol uveriť. Kumiko predsa ani v detstve neprechovala nijaké hlbšie city voči rodičom či bratovi a vždy sa urputne snažila vo všetkom sa od nich odpútať. Pri-púšťam, že si za určitých okolností mohla nájsť iného muža, pre ktorého ma opustila. Aj keď som jej vysvetlenie, ktoré

mi napísala v liste, zatiaľ nedokázal dobre pochopiť, bol som ochotný uznať, že ako jedna z možností sa ani to *nedá vylúčiť*. Že by však bola Kumiko odo mňa odišla ku svojej rodine alebo do nejakého bytu, ktorý pre ňu pripravili, alebo dokonca že by mi po nich čokoľvek odkazovala, tomu som nemohol uveriť.

A pripadalo mi to čoraz menej pravdepodobné. Ako jediné vysvetlenie mi napadlo, či sa Kumiko náhodou nervovo nezrútila, a preto nie je schopná riadiť sa vlastnou vôľou. Druhá možnosť bola, že ju nasilu kamsi zavreli. Dlhو som skúšal zo všetkých strán obracať a zoradiť rôzne skutočnosti, slová a spomienky, postupne som to však vzdal. Tu sa už len so svojimi dohadmi ďalej určite nedostanem.

Jeseň sa pomaly končila a zimu už bolo cítiť za dverami. Ako každý rok v tomto období, aj tentoraz som pohrabal listie v záhrade, napchal ho do igelitových vriec a vyhodil. Priložil som si rebrik k streche a vyčistil aj to, čo sa nahromadilo v odkvapových rúrach. V našej záhrade stromy nemáme, ale v oboch susedných rastú košaté listnáče a z tých k nám vietor vždy naveje kopu listia. Táto práca mi však nebola vôbec nepríjemná. V popoludňajšom teple som pozoroval šantenie listov vo vzduchu a čas mi zatiaľ pekne plynul. V susednej záhrade napravo rástol mohutný strom s červenými plodmi, občas naň prilietali krdle vtáctva a rozšvitorili sa tam ako opretekы. Boli to operenci s výrazným sfarbením a s trhavým a prenikavým štebotom, ktorý ostro roztínal ovzdušie.

Nevedel som, ako mám uskladiť Kumikino letné šatstvo. Uvažoval som aj, že ho všetko pozbieram a vyhodím, ako mi radila v liste. Pamätal som si však, ako starostlivo zaobchádzala s každým jedným kusom. Miesta je tu dosť, zatiaľ to hádam môže zostať takto, pomyslel som si.

Každé otvorenie úložného priestoru mi však bolestivo pripomenulo jej neprítomnosť. Vešiaky so šatstvom pripomínali smrtiace zvliekanie kože niekoho, kto v tomto dome kedysi žil. Dobre som si pamätal, ako Kumiko vyzerala v jednotlivých šatách, niektoré priam sršali konkrétnymi spomienkami. Občas som sa prichytil, ako sedím na posteli a bezmyšlienkovite

hľadím na jej šaty, blúzky i sukne. A potom ako si nemôžem spomenúť, ako dlho to už robím. Desať minút? Alebo možno hodinu?

Z času na čas som si pri tom skúšal predstaviť, ako ju z nich vyzlieka nejaký neznámy muž. V mysli som si vyvolal obraz, ako jej jeho ruky vyzliekajú šaty a potom postupne aj spodnú bielizeň. Videl som, ako jej tie ruky hladkajú prsia, dokonca aj ako jej roztvárajú stehná. Kumikine hebké prsníky a belostné stehná sa mi črtali pred očami a videl som na nich aj dlane akéhosi cudzieho chlapa. Nechcel som na to myslieť. Ibaže sa to nedalo. Asi preto, že sa to všetko muselo *naozaj stať*. A ja si na tú predstavu musím zvyknúť. Realita sa nedá len tak zatlačiť kamsi do kúta.

Začiatkom októbra zomrel strýko Noborua Wataju, ktorý bol poslancom Dolnej snemovne za prefektúru Niigata. Krátko po polnoci dostal infarkt v niigatskej nemocnici, kde bol práve hospitalizovaný, a lekárom sa ho ani napriek mimoriadne mu úsiliu nepodarilo zachrániť, takže úsvitu sa už nedočkal. Pravda, smrť poslanca Wataju vôbec nebola prekvapivá a keďže sa rávalo s tým, že by sa čoskoro mohli konať predčasné voľby, členovia jeho volebného štábu dokázali zareagovať na situáciu veľmi rýchlo. Noboru Wataja nastúpil na miesto svojho strýka, ako to bolo vopred dohodnuté. Volebný tím bývalého poslanca bol silný a región bol verným zázemím konzervatívcov. Takže pokiaľ sa neprihodí niečo mimoriadne, víťazstvo Noborua Wataju bolo zaručené. Takto to stálo v článku, ktorý som si prečítal v novinách v knižnici. Ako prvé mi vtedy napadlo, že rodina Watajovcov bude týmto nejaký čas dozaista dostatočne zaneprázdnená a že na Kumikin rozvod asi nebude mať čas.

Hneď začiatkom jari sa potom konali všeobecné voľby a počet hlasov pre Noborua Wataju v nich presne tak, ako sa to viac-menej predpokladalo, vysoko presiahol výsledky jeho protikandidáta z opozície, Noboru teda zvíťazil. Celý priebeh kampane som sledoval v novinách v knižnici, od jeho

kandidatúry až po sčítanie hlasov, ale keď vyhral voľby, nevyvolalo to vo mne nijaké pocity. Pripadalo mi to ako niečo, o čom bolo už dlho vopred rozhodnuté. Realita jednoducho len vymaľovala, čo bolo predkreslené.

Ľak na mojej tvári sa medzitým ani nezväčšil, ani nezmenšil. Nepálil ma ani nebolel. A ja som pomaly aj zabúdal, že ho mám na tvári. Prestal som ho zakrývať slnečnými okuliarmi a čiapkou stiahnutou hlboko do čela. Spomenul som si naň, keď som si vyšiel cez deň na nákup a okoloidúci sa na mňa budú s údivom v očiach zadívali, alebo naopak, chvatne odvracali pohľad, ale zvykol som si a už mi ani to neprekážalo. Svojím ťakom predsa nikomu neubližujem. Pri umývaní tváre a holení som si ho každé ráno podrobne prezrel. Ale nijako sa nemenil. Jeho veľkosť, farba i tvar zostávali rovnaké.

Vlastne si len zopár ľudí všimlo, že sa mi zrazu objavil na tvári. Konkrétne štyria. Spýtal sa ma naň majiteľ čistiarne pred stanicou. Spýtal sa holič, ku ktorému chodím. Zamestnanec predajne s liehovinami Ómura a ešte pani, ktorá v knižnici vydáva knihy. Tolki. A ja som sa zakaždým zatváril patrične skrúseno a odpovedal som vyhýbavo, čosi ako: „Menší úraz.“ Potom sa už viac nevypytovali. Len previnilo a potichu zašepceli: „To je nepríjemné!“, alebo „Je mi to ľúto...“

Každým dňom som sa sám sebe akoby vzdával. Občas som si dlho pozoroval ruky, až sa mi napokon videli celkom priesvitné. Takmer s nikým som sa nerozprával. Nikto mi nepísal, nikto mi nevolal. V schránke som nachádzal len účty za domácnosť a priamo adresované reklamy. Tie prichádzali väčšinou na Kumikino meno, boli to pestré katalógy módnych návrhárov s fotografiami jarných šiat, blúzok a sukní. Zima bola studená, ale ja som občas dokonca zabudol aj zapnúť kachle. Nevedel som rozlíšiť, či je naozaj chladno, alebo ma oziaba len zima v mojej duši. Zapínal som ich často až potom, keď som sa na teplomeri presvedčil, že je vonku naozaj mrzne. Môj pocit chladu sa však nijako nezmiernil, nech som v dome kúril akokoľvek výdatne.